

MLADI MESEC

Mira Miheličeva

Z mlajem so navalile v vas prikazni, kot poženejo iz kužnih tal strupene zeli, za katere sicer pravijo, da jih priključijo šele polna luna z meglenasto krvavo kroglo. Toda zdaj se je nedobra rast razbohotila pod tankim, čistim srpom, ki je nedolžno plaval že za dne na nebu, pod mesecem še deviške mladosti. Brez prepovedanih polnočnih čarov in preplašenega šušotanja krivcev je truma strahov sledila smrti, ki se ni več vtihotapljala samo ob redkih priložnostih, tiho in neopazno, skozi zadnja vrata v hiše, temveč je dirjala naokrog noč in dan na pobesnelem, do bledih kosti strohnelem konju, vihteč koso samo na videz nepristransko, ker je včasih tudi muhasto prizanašala starcu, zraven pa morila cvetoče dekle, medtem ko se je zadaj za njo valila režeča čreda pošasti, kakršne vidiš samo v blaznosti ali poslednji stiski. Bitja z netopirjevimi krili in z zajčjimi ušesi, volkodlaki z ostrimi ptičjimi kljuni, prebivalci podzemlja, prihajajoči na svetlo iz noči časov, so se z nakremženimi spakami namesto obrazov posmehovali ljudem v zbegane oči, cela vojska zlih duhov, ki zanje ni več zadostovalo preskromno ime bolezni: črne koze.

Porušen je bil red, po katerem so prej umirali naravno, kot pade zrel sadež s trdnega drevesa, s smrti sledečim vdanim obredom pogreba, ki je bil podoben prazniku žetve, tihemu zmagoslavju v kaščo spravljenih plodov. Zdaj so padali trumoma kot plen starodavnih besov, vznikajočih iz večno znanih, toda včasih pozabljenih pokrajin zla, in mrličev je bilo toliko, da jih niso več pokopavali pobožno, temveč so jih zagrebali z nespodobno naglico, celó z nekakšnim studom in zmeraj tudi s strahom, saj ni vedel nihče, ali se ne bo že ob najmanjšem dotiku z žrtvijo okužil še sam in odšel z drugimi v pre zgodnji grob.

Bolezen z malone zmeraj smrtnim izidom, da take niso pomnili niti najstarejši ljudje, je najbolj razsajala v gosto naseljenem okraju okrog rudnika, med revščino in stisko knapovskih bajt. Tistih nekaj hiš okrog cerkve v zgornji vasi se je za zdaj še držalo, ni jih še oplazila strupena sapa, toda strah pred smrtjo je bil tam hujši kakor na krajih, kjer je vladala topost, ki sledi obupu. V duhu telesno čilih je bilo več prostora za prikazni, več moči za razburkana čustva, več želje po obrambi, ki je segala po vsakem sredstvu. Kjer ne pomagajo zdravila, naj pomore čar! Ženske z gluho Jergljevko na čelu, ki je zadnje dni čisto ponorela, so se domislile prastare vraže, ki je baje

bogve kdaj rešila človeštvo pred kolero ali kugo. Vpregle so se v trnjevo drevo, posekano o mlaju, nekatere so vlekile, druge ravnale deblo, ne meneč se za do krvi opraskane roke in krila, ki jih je trgalo trnje, in tako so trikrat obhodile hiše s tuljenjem in kriki, ki so zveneli kot molitev neznanemu bogu iz časov, ko se višje sile niso zadovoljevale s kadihom in z lepimi besedami, temveč jim je bilo treba darovati kri, toda ne v podobi vina — pravo, toplo človeško kri. Tako so ženske v obsedenem besnilu zapirale vas pred boleznijo, hotele so jo zaorati.

Julius jih je seveda gledal zviška, z modrostjo, ki si jo pridobiš v šolah, vedoč, da je vse, kar počno, slepilo in čisto navadno praznoverje. Toda medtem ko se jim je smejal, je z nekim delom svojega bistva, čisto na dnu razuma, tudi on skoraj verjel, da je nadnaravno moč zla mogoče odvrniti samo z neko drugo čarovnijo. Poslušajte tudi to: kri črne kokoši, zadavljene opolnoči, pepel od kopriv, ki rastejo za mrtvašnico in jih mora o prvi zori nabrati nedolžno dete, prah iz zmletih koščic gadjega repa, vse to zgneteno v zmes, ki jo moraš sedem kroglic použiti na tešče, po enodnevnem postu, med katerim ne samo da se moraš vzdržati jedi, temveč tudi vseh drugih telesnih užitkov in celo pregrešnih misli — to vas baje utrdi zoper vsako kužno bolezen. Toda nad potokom so se spreletavale mušice enodnevnice v blodnem parjenju, zakaj stvarstvo je, ne meneč se za predsmrtno grozo ljudi, praznovalo svoj večno se ponavljajoči ljubezenski pir; in misli so grešile bolj kakor kdaj. Divje zgodbe o oživiljenih mrličih, vraže in bajke, ki so v tem času znova oživele, so Juliusa grozljivo razburjale in mu hkrati dražile čute, podžigajoč ga k nenavadnim, tveganim dejanjem. Ob spoznanju, da grozi smrtna nevarnost tudi njemu (čeprav si tega, zdrav in prekipavajoč od telesne čilosti, ni mogel prav predstavljati pri svojih devetnajstih letih), se je v njem čedalje trdovratneje oglašala misel, da je na smrt obsojenemu dovoljeno izreči poslednjo željo, ki mu jo morajo hočeš nočeš izpolniti njegovi rablji.

Še enkrat mora videti Lanthierijevko, preden morda pobere tudi njega smrt — govoriti mora z njo na samem. To je zdaj njegova edina, največja, tako rekoč poslednja želja. Toda ne bo je lahko izpolniti, saj se ni mogel prav domisliti, kako naj se tega uspešno loti. Za vsak primer je dva ali tri dni oprezal okrog Lanthierijeve hiše in tako dognal, obkorej odhaja inženir z doma, kje spita dekli in kje je okno njene spalnice. Preveč premišljevati o tem, kako naj ravna, da bi jo zvabil iz hiše k sebi, pa bi ga lahko samo odvrnilo od namere; tja pojde, potem bo že kako... Toda medtem ko je tistega večera poslušal zvonjenje, ki je počasi, težko vznemirjalo zrak nad vasjo, ga je mučil

strah, skoraj hujši od strahu pred smrtjo — bal se je, da se ne bi osmešil.

Ženske so z divjim vriščem privlekle drevo pred cerkev in Julius je videl, kako je iz farovža stopil prečastiti, krileč z rokami, kakor da hoče izgnati iz njih hudiča z znamenji večjega, strašnejšega križa, kot ga je delal, kadar je svoje farane samo blagoslavljal. *Apage, apage!* Julius je nehote prasn timer smeh ob pogledu na žensko trumo, bežečo pred mežnarjem, ki je prišel za župnikom z gorjačo.

Mrak je padal v čedalje gostejših valovih na zemljo, ko se je Julius vendarle odpravil po cesti nizdol, poslušajoč v popolni tišini zdaj kakor izumrle vasi počasni, neenakomerni odmev svojih obotavljajočih se korakov. Vrbe ob potoku, ki je spremljal cesto, so se krivile druga k drugi, kakor bi se pogovarjale o neki skrivnosti, šepetale so in sikale in kazale z grčavimi rokami svojih vej v nižino globeli, na livado, poraščeno z močvirskimi rastlinami, sredi katere raste nekaj kakor nadnaravno velika vodna cvetlica — sloko sivo steblo, toda z ženskim obrazom, starim in večnomladim, ker mu čas ne more do živega. To je dvoumen obraz z izrazom tajnega znanja ali skrivne modrosti in izžareva neko neubranljivo moč, kot jo imajo naravne sile, ki iz mrtve zime prikličejo pomlad, čist je, dober in plemenit, hkrati pa je to omamni obraz vlačuge, zapeljivke in čarovnice, ki te vabi, obraz vodne vile, ki potegne moškega za seboj v globino tolmana, kjer živi ona svoje nenasitno življenje, tako da jo moraš tam večno ljubiti kot njen suženj ali se utopiti in umreti.

Pospetil je korak, bežeč pred svojo pogubo ali hiteč ji naproti, in prišel skoraj v diru do separacije, kjer je počakal za nekim mračnim starim zidom, govoreč si, da si še zmerom lahko premisli in odstopi. Slednjič je ugledal Lanthierija, kako ubira pot proti krčmi Pri škrtatu. Vedel je, da ga do polnoči ne bo nazaj, torej ... Globoko je zajel sapo in navel vse mišice, kakor bi se hotel spet spustiti v dir, to pot na življenje in smrt, toda potem ni tekel, temveč je čisto počasi in previdno napravil velik ovinek v hrib in prišel do ograje na zadnji strani Lanthierjevega vrta, kjer se je spet ustavil.

Vsa okna so bila temna, le čisto na vrhu je v podstrešni lini migotala lučka, kakor bi ga spodbujala, nenadoma pa je ugasnila tudi ta. Prijel se je za ograjo in se zavihtel čeznjo v velikem loku. Priletel je med nizke cvetne grmiče na drugi strani s tako močjo, da je kar zašumelo, se zravnal in prisluhnil, toda vse je molčalo. Med nepremičnimi sencami dreves se je splazil proti hiši. Tanki srp meseca bo kmalu zašel za obzorjem, toda svit zvezd je bil tako močan, da je od njega trepetala noč in se mu je zdelo, da se leskeče tudi on, kakor

bi bil posut z njihovim spreminjastim prahom, vsem na očeh kot nekakšna nadnaravno povečana kresnica. Oddahnil si je, ko se je slednjič lahko pritisnil k hišni steni in se tako rekoč zлил v eno s temnim ozadjem.

Mrazilo ga je, čeprav je bila noč nenavadno topla, omamno prepojena z vonjem cvetočih akacij. Niti ganiti se ne more, toda vedel je, da ne sme več odlašati. Ne bojazen, da bi ga lahko zalotil Lanthieri, temveč misel, da bi se mu utegnila odzvati ona, mu je tako jemala moč. Toda trenutek nato je roko vzdignil, kakor da mu jo vleče kvišku neka tuja sila, hkrati se je vzpel na prste, tako je bil dovolj velik, da je dosegel spodnji del priprtih nadoknic. Potrkal je, misleč, da skoraj neslišno, bolj v mislih kot zares. Skoraj nemogoče je bilo, da bi jo moglo to prebuditi, če že spi, in poklicati k oknu. Toda to se je odprlo malone brez šuma — tako, kot da je že ves čas stala tam in samo čakala nanj.

»Gospa Lanthieri... Diana,« je iztisnil.

»Kdo je?« se je oglasilo od zgoraj kot dih.

»Jaz, Julius,« je zamrmral in zdelo se mu je, da umira od sramu.

»Julius...? Kaj...?«

»Govoriti moram z vami.«

»Ob tej uri? To je nemogoče.«

»Toda strašno — nujno je,« je dejal zdaj že veliko odločneje, čeprav je še zmerom šepetal.

»Pojdite domov, prosim vas, in če je res tako nujno, pridite jutri dopoldne...«

»Pomagati mi morate, gospa Diana! V hudi stiski sem.«

Zaslišal je prestrašen vzklík.

»Nekaj se je zgodilo. Toda tukaj, pod vašim oknom, ne morem... Lahko bi naju kdo videl in si bogve kaj mislil.«

Slišal je, kako ona težko diha in vzdiguje roke, odrivajoč od sebe neko nevidno oviro. Kolikor je mogel videti, je bila oblečena v nekakšno široko in mehko temno oblačilo, nad katerim se je bleščal njen svetli obraz kakor srebrn.

»Ali je v zvezi z mano?« je vprašala z glasom, v katerem je zvenelo neugodje. Mogoče misli, da je Francka kdo ve kaj raznesla po vasi. Stresala je z glavo, kot bi ji misli tako divje rojile pod razkošno krono las, da te ponosne glave ne more držati tako ponosno in mirno kakor sicer.

Julius ni nikdar strogo premišljeval niti o svojih dejanjih niti sam o sebi; kadar se je za kaj odločil, je to po navadi že sprožilo celo vrsto dogodkov, tako da njemu ni bilo treba drugega, kot da se je voljno

prepustil toku; velikokrat pa niti tako daleč ni prišlo, da bi bil sam ugotavljal, kaj pravzaprav hoče, temveč je to prepuščal okoliščinam. Tudi zdaj je gospé Lanthierijevi samo prikimal, preprosto zato, ker ni imel pojma, kaj bi ji odgovoril, toda že to je imela za odgovor. Zravнала se je — bila je ženska naglih sklepov, morda prenaglih dejanj.

»Pojdite v uto v kotu vrta! Za vami pridem.« Vendar je še pristavila: »Samo previdno, da vas kdo ne vidi!«

Začutil je, kako mu je živo zagomazelo po žilah v sladki mehkobi te noči, ki mu prebada telo s tresljaji nekega posebnega čutnega ugodja, pod cvetočimi akacijami, pod zvezdami, ki se obetajoče blešči iz pajčevinastih čipk prozornih oblakov. Napravil je dva, tri tipajoče korake ob steni in nato stekel, kriveč hrbet kot mačka pred skokom, proti uti, za katero je dobro vedel, kje stoji. Bila je obrasla z dišečo vzpenjavko okoli umetelno izrezanih mrežastih oken, zapirala so jo škripajoča, že nekoliko trhla vrata, v nji pa sta bili mizica in klop, na katero je sedel ves zasopel, z burno utripajočim srcem, ki ga je čutil visoko v grlu. Ni dolgo čakal, kar zasliši škripanje peska pod njenimi koraki. Zatemnila je odprtino vhoda, prej svetlejšo od notranjosti ute, nato potegnila še vrata za seboj in jih zaprla, tako da sta bila zdaj v popolni temi.

»Seveda ni prav, da sem prišla,« je zaslišal njen mrmrajoči glas. »Toda če ste res v taki zadregi... Zdaj mi hitro povejte, kaj je!«

Vzdignil se je in se nenadoma znašel tako blizu nje, da se je skoraj dotikal, čuteč, kako je zrak med njima spet prepojen s tistim neznosnim strujanjem, kako neubranljivo ga privlači.

»No, odpustiti mi morate...« je pričel in se od zadrege kratko posmejal.

»Pst!« je zašepetala. Bolj čutil je, kakor videl, kako je obrnila glavo, nared, da preplašeno pobegne. Hotel je nekaj reči, toda hlastno mu je položila roko na usta in zašepetala: »Nekdo je šel pravkar mimo.«

Toda naj je še tako napenjal ušesa, slišal ni drugega kot sunkovito upadanje in dviganje njenega diha, od daleč pa se je glasilo nežno mrmranje potoka.

»Nikogar ni,« ji je zašepetal pomirljivo in roteče v dlan, skoraj tako, kakor da ji toplo vlažno roko poljublja, veseleč se te nepričakovane, zarotniške zaupnosti med njima. Bliskovito mu je svojo roko odmaknila, kakor da jo je opekel živ ogenj, in se prerinila mimo njega h klopi, na katero se je nekam težko, oprijemajoč se mizice, potem usedla.

»Odprite okno,« je zamrmrala. »Duši me...«

Hitro se je sklonil, da bi ji ustregel. Mrežasto okno za njenim hrbtom pa se je odpiralo nerado, dolgo se je ubadal s kaveljčkom, ki se je zatikal, pri tem se je dotikal njene rame kakor iz nerodnosti, vdihaval medeni vonj njenih las, čuteč se radostno napetega. Ko je okno slednjič odsunil, je za njeno glavo zasijala noč pomirljivo in zvesto — uta je stala na koncu vrta, na robu nevisoke pečine, ki pa se je dovolj strmo dvigala nad strugo potoka, da se jima s te strani ni bilo treba bati prisluškovalca. Za hribom na drugi strani potoka je zahajal mesec in Juliusu se je zdelo, da se zapleta v lase ženski, ki je bila zdaj čisto mirna in negibna, hladna s srebrnim srpom nad temenom, kot boginja, po kateri nosi ime in ki je spremenila v jelena predrznega mladeniča, ko jo je presenetil golo v kopeli, da so ga potem raztrgali divji lovski psi. Tako blizu ji je bil, da je čutil toplino njene sape na svojem obrazu in trepetanje zraka med njima v začarani tišini te noči. Toda odrinila ga je in rekla skoraj osorno:

»Kaj je torej? Ali je Francka...?«

»S Francko sva se sprla.«

»Zakaj?«

»Pustil sem jo.«

»Toda, ali je...?«

»Nimam je rad in se nočem poročiti z njo.«

»In to je vse? Zato ste me zvabili sem? Da bi mi to povedali? Nekaj, kar me sploh ne zanima?« je rekla hladno.

Tudi on je bil zdaj čisto hladen, stoječ poleg nje med klopjo in mizico, utesnjen v tako omejeni prostor ob tistem velikanskem, kar je rastlo iz njega in hotelo iz svoje tesnobe ven, v novo prostost. V temi, v kateri je ni mogel videti, temveč samo čutiti, se je, čeprav se mu je odmikala, sklonil nenadoma tesno k nji, da bi obkrožil z rokami mehkobo njenega telesa pod tisto ohlapno temno haljo. Če bo zavpila, ji bo zaprl s poljubi ustnice, ker čuti, da bo popustila krčevita, narejena nedostopnost v nji pod silo njegove rastoče napetosti, njene ustnice se mu bodo vdale in v drhteči podložnosti jim bo sledilo tudi njeno telo — samo izpustiti je ne sme, ne sme ji dovoliti, da bi se mu iztrgala.

Toda nepričakovano je otrpnila in mu, medtem ko ga je z eno roko grabila za rame, z drugo obrnila glavo v smer, od koder je bilo zdaj v resnici slišati korake. Nekdo je hodil po vrtu, stikal, kakor da nekaj išče. Vrata ute so bila zaprta, toda če bi jih za zdaj še neznani oprezovalec odprl in ju tukaj zalotil, bi bila izgubljena. Ali pa je res neznan? Koraki so bili moški, težki — to ne more biti nihče drug kot Lanthieri. Približali so se uti in se nedaleč od nje ustavili.

Če me najde tukaj pri svoji ženi, je pomislil Julius, me bo ubil. Spomnil se je fotografa Arzenška, ki so ga nekega jutra našli mrtvega, ker ga je bil ponoči nekdo tako premlatil, da se je nezavesten zvrnil z glavo v potok in se tam utopil v nizki vodi, ki bi ne segala do kolen niti triletnemu otroku. Nemogoče je bilo dognati, kdo je to zakrivil, toda ker je bil Arzenšek ljubček krčmarice Pri škratu, ki jo je prav tedaj zalezoval tudi Lanthieri, je sum precej upravičeno letel na inženirja, ki so o njegovi nasilnosti krožile še druge divje zgodbe. Toda ne bom se mu pustil, si je rekel Julius, rajši ubijem jaz njega. In že se je zgrozil, ker tega ni bil pomislil on sam, temveč neki njegov drugi jaz, temni brat, ki se je brž domislil tudi vrtnega orodja za vrati ute, ki ga je prej natipal, motike z dovolj močnim rezilom, da bi z njim lahko razklal človeku glavo. Za trenutek je bil začutil v sebi pošast s poželenji, lastnostmi in zmožnostmi, za katere si nikdar ne bi bil mislil, da se skrivajo v njem, toda tisti malopridni jaz, zlonamerni hudodelec, iznajdljivi opazovalec, podložnik demonov, je bil tukaj, bolj živ od njemu znanega Juliusa, in bi bil dobil neomejeno oblast nad njim, ko se ne bi bili koraki spet oddaljili proti hiši. Čeprav je zla misel vladala samo trenutek, je kakor v preblisku strele, ki je razsvetlila obraz njegove sence, ugledal nekaj, kar ni sodilo na cvetlični vrt, v rajsko temo, ki se je blago utrinjala od zvezd. Seveda se mu je posrečilo ubijalca pregnati, ga zatajiti pred seboj, vendar je mučno čutil, da je v njem in se mu iz neznane globine roga, obljubljač mu, da spet pride. Vse to zaradi nje, ki jo je hotel izpustiti, pa ni mogel, temveč se je čedalje čvršče oklepal z rokami njenega pasu, prižemajoč njen mehki život k sebi, kakor da hoče zdrobiti, kar je zaradi svoje voljnosti nezdroljivo, dokler se ji ni slednjič posrečilo, da se mu je izvila, se skoraj hropeč iztrgala njegovi blaznosti.

»Kako si drznete? Nikoli več vas nočem videti, ste razumeli...«

Prerinila se je mimo njega k vratom ute, zdaj zdaj jih bo odprla in stopila ven, ne meneč se za nevarnost, ki tam zunaj preži nanjo, ne premišljujoč o tem, kdo jo bo prestregel in morda kaznoval za nekaj, česar ni sama zakrivila. Poskušal jo je še enkrat pograbititi za zapestje in jo po vsej sili vsaj še za trenutek zadržati, ker ji ni bil povedal tistega, zaradi česar je prišel k nji. Najraje bi bil vsemu navkljub zakričal, da jo vendar ljubi, toda čeprav sploh ni mogel govoriti, ker je imel ustnice čisto trde, kakor iz kamna, je upal, da ona razume, kaj je zdaj med njima, skriven sporazum, ki sta ga sklenila, medtem ko sta v skupnem strahu poslušala korake in jo je on čvrsto stiskal k sebi, ona pa se mu je, mogoče tudi nehote in nevede, izgubljeno prepuščala. In nič ji ne pomaga, da je zdaj na videz tako jezno odprla vrata, ki

so rezko zaškrpala na zarjavelih tečajih, in planila od njega stran v noč, omahujoč sprva, spotikajoč se nad svojo dolgo temno haljo, hiteč proti hiši kot proti pribežališču, kjer bo vsaj za nekaj časa varna pred Juliusom. Neugnano je že hotel za njo, kar zagleda, da ji prihaja nekdo nasproti. Izza vogala hiše je najprej padel na stezo rumenkast svit in za tem se je izluščila iz teme težka moška postava z laterno v roki. Ona je obstala, zadeta od luči kakor od strele.

Bil je Lanthieri, seveda je bil on tisti, ki je prej oprezal okrog ute, mogoče tudi ve, da se skriva tam Julius in bo že v naslednjem trenutku planil na domnevnega ljubčka svoje žene. Toda ubijalska strast, ki je še pravkar gorela v Juliusu, se je zdaj umaknila neki topi ravnodušnosti, da, če bo treba, se bo z njim bojeval, bežal ne bo — sicer pa mu je vseeno, kaj se bo zgodilo — saj se bo zgodilo samo tisto, kar se bo moralo.

Moški in ženska pred hišo sta se nekaj trenutkov molče gledala v rumenkastem svitu laterne, v kolobarju nekakšne zakletosti, vedoč oba nekaj nepriznanega, neugotovljivega. Bila mu je nezvesta, čeprav je bilo nemogoče, da bi se bilo to v resnici zgodilo. Slednjič je rekla ona z jasnim, nenavadno mirnim glasom:

»Viktor, ti? Kako, da si se že vrnil?«

»Kaj delaš ob tej uri na vrtu?« jo je vprašal mož. Vzdignil je svetilko, da je luč zviška posijala nanjo, na njen blede obraz z velikan-skimi, odsotno se smehljajočimi očmi.

»Bolela me je glava. Morala sem se sprehoditi,« je rekla in se bežno prijela za čelo.

Počasi je povesil roko z lučjo v tla, v njene noge, ki so tičale bose v mehkih domačih šolnih, in rekel: »Kakor veš, sem imel zmenek s Peklarjem. Toda tega menda nikoli več ne bo v gostilno. Popoldne je zbolel tudi on.«

»O,« je vzkliknila samo na videz začudeno, v resnici pa ravnodušno, kot da je smrt nekaj nezanimivega, utrujeno povesila glavo in hotela dalje, mimo moža, toda ta je iztegnil roko, jo prijel za komolec in jo potegnil k sebi. Julius je videl, kako so se Lanthierijeve oči zapile v njene, kako se je ona ukrivila nazaj v morda nehotenem gibu obrambe ali odpora, toda Lanthierijeva roka ni popustila. Držeč jo čvrsto za podpazduho, jo je potegnil mož, nekam omotično in omahujočo, za seboj, in tako sta mu izginila izpred oči, mož in žena, ki odhajata skupaj v neko temno hišo, v temno spalnico na svojo skupno posteljo. Lanthieriju očitno še v misel ni seglo, da bi lahko bil kdo v uti, ona pa ga seveda ne bo izdala.

Nekam abotno je strmel Julius v hišo in se zdrznil, ko se je kmalu nato njeno okno medlo razsvetlilo in je Lanthieri z glasnim truščem zaprl nadoknice, ki jih je bila prej pustila odprte.

Ali bo v objemu drugega moškega mislila nanj? Tega si ni upal, ni hotel želeti, pač pa si je zaželel, da bi bila vsaj mrtva. In kakor v odgovor na to nedobro željo je zaklenkalo iz mrtvašnice poleg izolirnice, ki je bila sicer dovolj oddaljena od Lanthierijeve hiše, vendar je v nočni tišini odmeval zamolkli glas njenega zvona daleč po dolini. Zagledal je Diano pod seboj v grobu, globoko na dnu črne jame, z dvoumno se smehljajočim belim obrazom in s srpom meseca v razmršenih laseh, čuteč še vedno v vseh svojih udih mehkobo njenega telesa in medeno sladki vonj njene kože. Trenutek nato pa ni več ležala v grobu, temveč se je zvijala v objemu vampirja, ki ji je sesal iz prsi od groze ledenečo kri. Tudi drevesa, ki so prej negibno iztezala veje v nebo, so se nenadoma zvila in ukrivila, prepletajoč se drugo z drugim, kot bi se parile rogovilaste pošasti ob hihitanju in šušljanju vetra, ki je, znanilec hudournik oblakov, zbirajočih se nad južnimi obronki gričev, zlovešče potegnil čez Lanthierijev vrt. Julius se je zamajal in udaril z glavo ob nizki prečni tram nad vrati ute — to ga je nekoliko streznilo. Vendar mu je bilo vseeno, ali ga kdo vidi ali ne, trdo je odkorakal po stezi nizdol, do glavnih vrtnih vrat, ki so se odpirala na privoz, pravzaprav si je želel, da bi ga videl Lanthieri in ustrelil vanj z lovsko puško. Okoli njega so mrlikale kresnice in spet mu je bilo, kakor da trepeče noč, toda zdaj ni več trepetala z vsemi obljubami sladkosti, temveč s hudobnim migotanjem blodnih vešč. Zavil je na veliko cesto, udarjajoč krepko, ključovalno s petami ob tla. Ni vedel, kako dolgo je hodil tako, medtem ko so ga spremljale pošasti njegove domišljije, toda bil je še daleč od doma, ko ni mogel več. Vrgel se je v travo poleg ceste in zakopal roke in glavo v ledino pod seboj. Trgali so ga divji psi.

(Odlomek iz romana)